

Dvala

Det känns som om jag sover och sover, men aldrig blir piggare, aldrig mera vaken, jag är i någon slags dvala. Som om jag låg i koma, men likväl kunde tala med människor och sköta vardagen. Som om mitt inre låg i koma.

Det är för mycket. Allt är för mycket på samma gång som allt är för lite. Jag skulle kanske behöva mer att göra, men kan inte förmå mig att göra det lilla som behövs.

Det känns som om alla känslor är för många, men samtidigt inte finns där alls. I ena sekunden sprakar de som en nytänd brasa, i nästa undrar jag hur det känns att känna.

Min enda önskan är att få känna lagom. Lagom av allt. Lagom glad, lagom ledsen, lagom nervös och lagom mycket kärlek. Jag kan älska så att mitt hjärta slits ut genom mitt bröst, som att det låg utanpå kroppen. Jag kan vara så tom, eller så ledsen att tårar inte räcker till. Och allt jag vill, är att få känna lagom.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Under ytan med Poeter.se id #40962 innehar upphovsrätten